

тицата-майка съ ужасъ забълбжи, че блатото все повече и по-скоро се отдалечава отъ нейното гнѣздо. То и сега вече бѣше заобиколено съ широка бразда отъ изсъхналъ смѣтъ. Патицата прѣдвидѣ, че ако въ най-скоро врѣме не вали дѣждъ, нейнитѣ дѣчица още прѣзъ първия житейски день ще трѣбва да направятъ единъ опасенъ сухопътенъ походъ.

Но да ускори излюпването на мъничкитѣ си патенца бѣше невъзможно тъй, както бѣше невъзможно да направи да вали дѣждъ. Послѣднитѣ дни, когато патицата долежаваше надъ яйцата, прѣдъ нея се чернѣеше голѣмо пространство изсъхнала тиня, гдѣто по-рано бѣше все вода.

Най-сетнѣ, всичкитѣ патенца се излюпиха. Тън-китѣ, сжщо като фарфоръ, черупки една подиръ друга се изчупиха и отъ всѣка една изкочи мъничко хубаво патенце. Десетъ топченца отъ мекъ пухъ, десетъ възглавнички отъ ясно жълто кадифе, десетъ мънички златисти главички съ блѣстящи очички, въ които пламтѣше ярката искра на животъ.

Жестока сждба !

Да се доближатъ до вода, за тѣхъ бѣше въпросъ на животъ или смъртъ.

Поне малко да бѣ почакало слънцето, да не изушва малкото езерце и да би позволило на патенцата да позаякнатъ по-напрѣдъ, па тогава да прѣдприематъ таково страшно пжтешествие!

Майката трѣбваше веднага да рѣши трудната задача, или пкъ ѝ прѣдстоеше да се лиши отъ всичкитѣ патенца.

Патенцата щомъ се излюпятъ нищо не ядатъ нѣколко часа; тѣ още сж сити отъ онази храна, съ която сж се хранили вжтрѣ въ яйцето, но тѣ огладняватъ скоро и тогава имъ е необходима друга храна.